

РЕШЕНИЕ

№ 20007

гр. София, 15.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6069** по описа за **2024** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на „България Еър“ АД срещу Решение № 2408/21.05.2024 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 16908/2023 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение (НО), 17 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 428/02.11.2023 г., издадено от директора на РДГП-Аерогари-ГДГП-МВР.

С посоченото НП на „България Еър“ АД е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лв. на основание чл. 51 от ЗЧРБ, за неизпълнение на законово задължение по чл. 20, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно. Според касатора, неправилно първоинстанционният съд е приел, че в административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, като не взел предвид обстоятелството, че в АУАН и в НП не е са посочени пълно конкретните нарушения разпоредби, каквото е изискването на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. Твърди се също, че лицето, посочено в НП, не е пресичало външна граница, поради което на същото не е била необходима виза на основание чл. 22 от Регламент 562/2006 г. От съда се иска съдебният акт да бъде отменен и да се постанови нов, с

който решението на СРС да бъде отменено. Алтернативно се иска делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът не се представлява. Ответникът по касационната жалба се представлява от юрк. К., която оспорва касационната жалаба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за основателна.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е установил фактите, които са от значение за спора, включително е проведен разпит на актосъставителя. От неговите показания и от събраните в хода на производството писмени доказателства съдът е изградил вътрешното си убеждение и е приел, че на 24.08.2023 г. авиокомпания „България Ер“ АД осъществила полет № FB 808 от А. за С., с който превозила лицето Jiang Xiaolu, [дата на раждане], гражданин на Китай, притежаващ паспорт № EJ4581964, изд. на 02.11.2022г. В паспорта е имало еднократна “единна виза” тип “С” №[ЕИК], издадена от У., валидна до 10.07.2023 г. до 04.09.2023 г.

На същата дата около 19:30 ч., била извършена гранична проверка на ГКПП Аерогара С. на пристигащите пътници от цитирания полет, като било установено, че пътникът бил превозен до Република България без валидна виза или разрешение за пътуване по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗЧРБ или чл. 6, ал. 1, т. б от Регламент /ЕС/ 2016/399, като превозвачът „България Ер“ АД, преди да извърши услугата по превозването му, не е проверил документите за пътуване преди да му издаде превозни документи - билет и бордна карта.

На Jiang Xiaolu бил съставен отказ за влизане в Република България на чужденец на основание чл. 8, ал. 1 ЗЧРБ. Била съставена докладна записка до Директора на РД “Гранична полиция” - Аерогари.

До изпълнителния директор на „България Ер“ АД била изпратена покана рег. № 817700- 2680/11.09.2023г. за съставяне на АУАН за нарушение по чл. 20 ЗЧРБ, която била получена в деловодството на „България Ер“ АД на 16.11.2023г. от упълномощен представител на дружеството пред РД „Гранична полиция - Аерогара С.“, с право да получава актове за установяване на административни нарушения и наказателни постановления.

На 29.09.2023г. бил съставен АУАН № 413/29.09.2023г. АУАН бил предявен и връчен на упълномощен представител на дружеството на 29.09.2023г.

Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че в административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, както и че установеното нарушение е безспорно извършено.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, удостоверяваща, че

съобщението за изготвеното решение е връчено на пълномощник на касатора на 29.05.2024 г. Касационната жалба е подадена чрез СРС на 04.06.2024 г. /вх. № 181982/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки съответстващи на установените факти мотиви. Настоящата инстанция споделя изцяло фактическите установявания на първоинстанционния съд и приема, че СРС е направил верен анализ на доказателствата, събрани в хода на воденото административно наказателно производство.

АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в законоустановения срок. Както правилно е приел и СРС в решението си, в АУАН и НП се съдържа конкретно описание на нарушението и обстоятелствата касаещи неговото извършване, поради което не е нарушено правото на защита на санкционираното дружество.

Съгласно чл. 20, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, превозвач, който превозва по суша, по въздух или по вода до и/или от Република България чужденци, преди да извърши услугата, е длъжен да установи наличието и валидността на документа за пътуване и на визата, когато такава се изисква, както и дали същите съдържат явни преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, следи от подмяна на снимката, както и дали изображението на снимката позволява установяване на самоличността на притежателя. Според чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, чужденец, който влиза в Република България или преминава транзитно през нейната територия, в зависимост от целта на пътуването, трябва да притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза или разрешение за пътуване, когато такива се изискват.

С чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ е установено, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза или разрешение за пътуване, когато такива се изискват. Легалната дефиниция на „паспорт или заместващ го документ“ се съдържа в § 1, т. 3 от ДР на ЗЧРБ. Той следва да бъде издаден по законоустановения ред на съответната държава, в която може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава, снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл.

Според чл. 6, ал. 1, б. „б“ от Регламент (ЕС) № 2016/399 - при планиран престой на територията на държавите членки с продължителност не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период, при което се отчита 180-дневният период, предшестващ всеки ден от престоя, за влизането на гражданите на трети страни се прилагат следните условия: да притежават валидна виза, ако такава се изисква съгласно Регламент (ЕО) № 539/2001 на Съвета, с изключение на случаите, когато те притежават валидно разрешение за пребиваване или валидна виза за дългосрочно пребиваване. Както е посочил и СРС в своето решение, в случая не са налице предвидените изключения.

Чл. 20, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ установява конкретно задължение за превозвача да извърши

проверка дали чужденецът притежава валидна виза или разрешение за пребиваване, преди да му издаде превозни документи – билет и бордна карта, което в процесния случай не е изпълнено от него.

Неоснователно е направеното в касационната жалба възражение, че при преминаването на границите между държавите-членки на ЕС не се изисква виза. Република България, към момента на извършване на нарушението е страна - членка на ЕС, но не е страна - членка на Ш. пространство, т.е. при пресичането на границите и при всички случаи се е осъществявал паспортен контрол. Следователно когато чуждият гражданин пътува от летище в Ш. пространство до летище С. или друго летище на територията на България, пресича външна граница, поради което следва да притежава валиден документ за пътуване и виза, даваща му право да пребивава законно на територията на Европейския съюз (извън страните от Шенген.)

В АУАН и НП изрично е цитирано Решение № 284/12.04.2023 г. на МС (обн. ДВ бр. 36 от 2023 г.) за изменение и допълнение на Решение № 459 на Министерския съвет от 2014 г. за одобряване прилагането на Решение № 565/2014/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 г. (ДВ, бр. 56 от 2014 г.) и за отмяна на Решение № 48 на Министерския съвет от 2012 г. за прилагане на безвизов режим към притежателите на валидни единни (шенгенски) визи, валидни визи за дългосрочно пребиваване и разрешения за пребиваване, издавани от държавите членки, които изцяло прилагат достиженията на правото от Шенген, както и от Швейцария и Л., съгласно което Република България ще счита за равностойни на своите национални визи за транзитно преминаване или за планиран престой на своята територия, ненадвишаващ 90 дни в рамките на период от 180 дни, следните документи, издавани от държавите членки, които прилагат изцяло достиженията на правото от Шенген, независимо от гражданството на техните притежатели: т. 2, б. а) "единна виза" по смисъла на чл. 2, т. 3 от Визовия кодекс, валидна за две или за многократни влизания, и след като е била използвана веднъж за влизане в държава, прилагаща изцяло достиженията на правото от Шенген.

Легалното определение на „единна виза“ се съдържа в чл. 2, т. 3 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността /Визов кодекс/. Според тази разпоредба, „единна виза“ означава виза, валидна за цялата територия на държавите-членки.

В случая, лицето е притежавало еднократна „единна виза“ тип С №[ЕИК], издадена от У., валидна от 10.07.2023 г. до 04.09.2023 г., която не попада в обхваната на разпоредбата на т. 2, б. а) от цитираното по-горе Решение № 284/12.04.2023 г. на МС, съответно не е притежавал валидна виза, даваща му право да влезе на територията на Република България, съобразно чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ. Лицето би отговаряло на изискванията на чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ, ако притежава „единна виза“ за две или за многократни влизания, както е посочено в т. 2, б. а) от Решение № 284/12.04.2023 г. на МС.

Касационната инстанция приема за неоснователно направеното от касатора възражение, че Решение № 284/12.04.2023 г. на МС е тълкувано неправилно от административно-наказващия орган, като е прието, че чуждият гражданин не отговаря на неговите изисквания.

Съгласно чл. 51 от ЗЧРБ, при неизпълнение на задължението за извършване на проверка от превозвача дали чужденецът притежава валидна виза или разрешение за пребиваване, се налага санкция, която в случая е в законоустановения минимум,

поради е законосъобразна.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение 2408/21.05.2024 г., постановено по нахд № 16908/2023 г. на СРС, НО, 17 състав.

ОСЪЖДА „България Еър“ АД, ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], Аерогара С., [улица], да заплати на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на Главна дирекция „Гранична Полиция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80 лв. /осемдесет/.

Решението е окончателно.